

Sygn. akt I C 1302/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 r. w Jaśle

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w K.

przeciwko R. Ż. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. (...)

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 03.07.2018 r.

Powód (...)z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanego R. Ż. (1) kwoty 886,77 zł oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy cesji z 12.08.2016 r. zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. nabył wymagalną wierzytelność przysługującą wobec pozwanego R. Ż. (1). Wierzytelność obejmuje karę umowną naliczoną pozwanemu w związku z zaprzestaniem opłacania przez niego należności abonenckich.

Pozwany, prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na rozprawę wyznaczoną na 03.07.2018 r., ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Wobec nieobecności prawidłowo zawiadomionego pozwanego na rozprawie Sąd, stosownie do regulacji art. 339 k.p.c. wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów.

Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (vide: orzeczenie SN z 29.05.1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok SN z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430).

Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak SN w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W niniejszej sprawie powód dla wykazania swej legitymacji procesowej przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem – przez pełnomocnika będącego radcą prawnym – kserokopię wyciągu z umowy przelewu wierzytelności zawartej między powodem a (...) S.A. wraz z wyciągiem z rejestru funduszy inwestycyjnych (dowód: powołany dokument – k. 23 - 24) oraz poświadczony wyciąg z listy dłużników dotyczący R. Ż. (1), w którym figuruje zadłużenie na kwotę 886,77 zł, objęte dokumentem księgowym o nr (...) (dowód: powołany dokument – k. 26).

Nie ulega zatem wątpliwości sam fakt dokonania cesji i wstąpienia powoda w prawa zbywcy wierzytelności, ujętej w wyciągu (k. 26).

Podkreślić jednak należy, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej - pod względem dowodowym - sytuacji aniżeli jej zbywca, który dochodząc w postępowaniu sądowym kwot przysługujących mu w razie wypowiedzenia umowy zobowiązany byłby do wykazania istnienia wierzytelności dochodzonej w postępowaniu sądowym, w tym do udowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy, czy wysokości wierzytelności.

Z obowiązku tego nie może być zatem zwolniony powód jako nabywca wierzytelności.

Należy mieć na uwadze, że na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się jedynie osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Tym samym legitymacja procesowa czynna przysługująca do tej pory cedentowi przechodzi na cesjonariusza, który zyskuje szczególne uprawnienie do występowania w charakterze strony w procesie, jednak dla skuteczności zgłaszanego powództwa zobligowany jest wykazać istnienie jak i wysokość konkretnej wierzytelności. Powód w ocenie Sądu, obowiązkowi temu nie sprostał.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż załączniki pozwu odnoszące się do treści zobowiązania pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem stanowią niepoświadczone kserokopie bądź wydruki komputerowe, a zatem nie korzystają z mocy dowodowej jako dokumenty prywatne, lecz ewentualnie jako „inne środki dowodowe” w rozumieniu art. 309 k.p.c. Oceniając ich wartość dowodową, Sąd zauważa, że część z nich wskazuje osobę abonenta jako R. Ż. (1), inne wskazują R. Ż. (2), a przy tym nie każdy z nich pozwala zidentyfikować abonenta za pomocą dalszych danych osobowych, jak PESEL, sam podpis abonenta zaś widnieje raz jako Ż., innym razem jako Ż.. Okoliczność ta poddaje w wątpliwość personalia abonenta.

Niezależnie od tego, wypada zauważyć, że dokument księgowy, stanowiący podstawę faktyczną żądania zasądzenia kwoty 886,77 zł, jasno wskazuje, że tytuł prawny, z jakiego wynika ujęta w nim należność to kara umowna, naliczona zgodnie z § 12 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. – (...) (por. wydruk zatytułowany „nota obciążeniowa” - k. 44). Podobnie wskazuje treść wydruku zatytułowanego jako „powiadomienie o rozwiązaniu umowy oraz wezwanie do zapłaty” (k. 45). Tymczasem w materiale dowodowym brak regulaminu, do

którego odnosi się naliczona kara umowna. Przedłożony przez powoda na kartach 46 - 49 akt regulamin nie stanowi bowiem regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. - (...), ani regulaminu promocji, o jakim mowa w aneksie do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych podpisanym przez pozwanego w dniu 21.12.2015 r. (k. 40).

Co więcej, treść § 12 regulaminu (k. 48) nie odnosi się do kwestii naliczania kar umownych, mając za przedmiot inne płatności takie jak np. odsetki, czy sposób zaliczania płatności.

Stosownie do brzmienia art. 57 ust. 6 ustawy z 16.07.2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016. (...).t.) w przypadku zawarcia umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Ulga oznacza obniżkę w stosunku do opłat pobieranych od abonenta na warunkach standardowych. Na kalkulację wysokości ulgi wpływają: wysokość benefitu promocyjnego; upust na opłacie aktywacyjnej; wysokość subsydiowania promocyjnych telefonów; koszt obsługi procesu sprzedaży, prowizja od sprzedaży. Ulga ta jest pomniejszana o jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie - na podstawie twierdzeń powoda i załączników pozwu - nie sposób zweryfikować ani zasadności, ani wysokości naliczenia kary umownej w kwocie 886,77 zł.

W szczególności brak danych umożliwiających zweryfikowanie czasu trwania umowy, daty i skuteczności wypowiedzenia umowy (brak potwierdzenia nadania lub doręczenia korespondencji pozwanemu).

Powyższe okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości sądu orzekającego (art. 233 k.p.c.) prowadząc do odmowy uznania twierdzeń pozwu za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016. (...).t.) oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku zaocznego doręczyć:

-pełnomocnikowi powoda

-pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie.

K.. 14 dni.

J., dnia 03.07.2018 r.